

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Filipa Dienstbiera, soudkyně Mgr. Lenky Bahýřové a soudkyně zpravodajky Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **E. K.** zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 11. 2019, č. j. CPR-36185-3/ČJ 2019-930310-V248, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 2. 2021, č. j. 43 A 7/2019 - 51, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalobce **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 11. 2019, č. j. CPR-36185-3/ČJ 2019-930310-V248. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, o povinnosti opustit území České republiky podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.

[2] Stěžovatel s kasační stížností spojil návrh na přiznání odkladného účinku, který však neodůvodnil ani ve lhůtě stanovené soudem, a proto Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 27. 4. 2021, č. j. 6 Azs 108/2021 - 15, návrhu nevyhověl, neboť stěžovatel neunesl břemeno tvrzení ani břemeno důkazní.

[3] Stěžovatel posléze podal nový návrh na přiznání odkladného účinku, který již odůvodnil. Uvedl, že usnesením krajského soudu byl přiznán odkladný účinek jeho žalobě a citoval z odůvodnění tohoto usnesení, mj. že „(...) podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě (...) jsou naplněny. Vzhledem ke sbora zjištěným skutečnostem má krajský soud za osvědčené, že rodinný a soukromý život žalobce je realizován v převážné míře na území ČR. (...) žalobce zde delší dobu žije s celou nejbližší rodinou. Vyjma žalovaným tvrzených deliktů na úseku pobytu cizinců (...) žije řádným životem. Ekonomicky je stále závislý na rodičích a starším bratrovi, který je občanem ČR – má tedy k ČR i určitou vazbu ekonomickou, která není nevýznamná zvláště u osoby, která teprve nedávno dosáhla zletilosti (...). Výkon povinnosti opustit území ČR žalobcovy rodinné, sociální i ekonomické vazby (byť i dočasné) významně naruší, což lze vnímat jako újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s.“ Dále stěžovatel uvedl, že intenzita důvodů, pro které byl žalobě

odkladný účinek přiznán, je stále aktuální. Stěžovatel poukázal na skutečnost, že na území České republiky žije více než dvanáct let, strávil zde celé dospívání a vytvořil si zde silné vazby. Má zde prakticky veškeré vzpomínky a s Českou republikou ho pojí řada sociálních kontaktů. Integroval se do společnosti, dokončil školní docházku a nastoupil na učňovský obor, kde se snažil vyučit lakýrníkem. Hovoří plynule česky, turecky jen málo. Snaží se pomáhat bratrovi v jeho podnikání. Nepřiznání odkladného účinku by pro něj znamenalo významný zásah do soukromého a rodinného života, neboť všichni členové jeho rodiny žijí v České republice (stěžovatel zde má jádro rodinného života a zázemí). Roztržení rodiny bude představovat intenzivní zásah do života jejích členů. Přiznání odkladného účinku považuje stěžovatel za klíčové rovněž z hlediska možnosti uplatňování jeho procesních práv v soudním řízení. Stěžovatel se vždy zajímal o všechna řízení vedená v jeho věci a považuje za zásadní, aby byl v kontaktu se svým zástupcem.

[4] Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřila.

[5] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.* Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[6] Z citovaných ustanovení vyplývá, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro stěžovatele znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Je třeba rovněž zdůraznit, že kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví je opravným prostředkem mimořádným, a i z tohoto důvodu tedy nelze automaticky očekávat vyhovění návrhu na přiznání odkladného účinku. Přiznáním odkladného účinku se prolomují před rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu. Na rozhodnutí krajského soudu je přitom třeba hledět jako na rozhodnutí zákonné a věcně správné, dokud není zákonem stanoveným postupem zrušeno. Odkladný účinek má charakter výjimky z pravidla, že kasační stížnost odkladný účinek nemá, a má být přiznáván pouze v případech, které takový postup svou specifickou povahou odůvodňují. Proto újma, která žadateli o přiznání odkladného účinku hrozí, musí být vzhledem k poměrům žadatele natolik významná, že odůvodňuje uplatnění výjimky z pravidla, že kasační stížnost odkladný účinek mít nemá (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019 - 38, č. 4039/2020 Sb. NSS, bod [65], a ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, č. 3270/2015 Sb. NSS, bod [25]).

[8] V souvislosti s posuzováním újmy hrozící stěžovateli Nejvyšší správní soud uvádí, že důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální, závislé na osobě stěžovatele a jeho konkrétní situaci. Povinnost tvrdit a osvědčit vznik újmy má proto stěžovatel, zpravidla poukazem na konkrétní skutkové okolnosti případu, což stěžovatel učinil tvrzeními o zásadním zásahu do jeho rodinného života.

[9] Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho rozhodovací činnosti známo, že otec, matka ani dvě nezletilé sestry v současné chvíli nedisponují žádným oprávněním k pobytu na území České republiky. Nejvyššímu správnímu soudu nicméně napadly kasační stížnosti některých členů

pokračování

nejbližší rodiny stěžovatele (matky S., otce F. a sestry B.), u nichž žalovaná rovněž rozhodla o povinnosti opustit území České republiky podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Součástí kasačních stížností byly též návrhy na přiznání odkladných účinků. Návrhu na přiznání odkladného účinku stěžovatelova otce Nejvyšší správní soud dne 26. 5. 2021 v řízení vedeném pod sp. zn. 6 Azs 107/2021 vyhověl, a to z důvodu hrozícího významného zásahu do rodinného života otce a ostatních členů rodiny.

[10] Rovněž v případě stěžovatele má Nejvyšší správní soud za osvědčenou hrozící vážnou újmu spočívající v zásahu do jeho soukromého a rodinného života, musel-li by Českou republiku nuceně opustit. Stěžovatel má od 8 let věku soustředěn celý svůj soukromý a rodinný život v České republice, kde po dobu 12 let vyrůstal v jádrové rodině. Přestože je stěžovatel v současnosti již zletilý, přihlédl Nejvyšší správní soud k věku 20 let, který je stále blízký věku nezletilých, a rovněž ke skutečnosti, že stěžovatel nadále žije se svou původní rodinou. S ohledem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti otce stěžovatele, opřeného mj. o studium dcer (stěžovatelových sester) na místních školách, by za účelem udržení společného rodinného života měl být odkladný účinek přiznán rovněž kasační stížnosti stěžovatele, který bez dalšího nemá nárok získat jiný druh povolení k pobytu, a musel by tedy sám území České republiky opustit. Nejvyšší správní soud tak má za splněnou první podmínku pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti spočívající v existenci nepoměrně větší újmy hrozící stěžovateli oproti újmě, která by mohla vzniknout jiným osobám, bude-li kasační stížnosti odkladný účinek přiznán.

[11] Vzhledem k výše uvedenému se proto Nejvyšší správní soud již nezabýval dalším stěžovatelem uváděným důvodem možného vzniku újmy, konkrétně jeho tvrzením o zasažení procesních práv s ohledem na nemožnost pobývat na území České republiky po dobu soudního řízení. Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud přesto doplňuje, že stran tohoto tvrzení je určující usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019 - 38, č. 4039/2020 Sb. NSS, dle kterého *„obecně vyjádřený zájem cizozemského stěžovatele na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti či jeho právo být v kontaktu s advokátem a s tím související ochrana spravedlivého procesu nemohou být samy o sobě bez dalších individuálních okolností důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti“*. V daném případě stěžovatel tyto další individuální okolnosti, jak je patrné výše, uplatnil.

[12] Ve vztahu k hodnocení naplnění další podmínky, tj. možného rozporu s důležitým veřejným zájmem, Nejvyšší správní soud uvádí, že pro zamítnutí návrhu nepostačuje pouhá existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo jevit z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s., ale i v tomto případě je třeba za pomoci testu proporcionality vážít intenzitu hrozícího zásahu do práv stěžovatele s intenzitou narušení veřejného zájmu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 - 131, č. 1698/2008 Sb. NSS). Žalovaná nepoukázala na žádný kolidující důležitý veřejný zájem a ani Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmý zásadní veřejný zájem, který by měl převážet nad možným zásahem do soukromého a rodinného života stěžovatele. Setrvání stěžovatele na území České republiky do ukončení řízení o kasační stížnosti, která je navíc projednávána v přednostním režimu, tedy nenaruší důležitý veřejný zájem, čímž je naplněna i druhá podmínka pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[13] Nejvyšší správní soud tedy dovedl naplnění obou shora vymezených podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a proto stěžovatelově návrhu vyhověl a kasační stížnosti odkladný účinek přiznal. Vzhledem k tomu, že rovněž krajský soud přiznal žalobě odkladný účinek usnesením ze dne 12. 12. 2019, č. j. 43 A 7/2019 - 31, dochází k tomu, že do rozhodnutí soudu o kasační stížnosti se obnovuje odkladný účinek přiznaný žalobě, a tedy se odkládá i vykonatelnost rozhodnutí žalované.

[14] Nejvyšší správní soud současně připomíná, že může usnesení o přiznání odkladného účinku (i bez návrhu) usnesením zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.). Závěrem Nejvyšší správní soud doplňuje, že z usnesení o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2021

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu